

Lenka Rožnovská
ilustrovala Edita Pliacka

Prášidylko z aklovky

čte|ní/
pro|
prv|ňáč
ky

GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Edita Pliacka

Prášidylko a aklovky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Strašidýlko z aktovky

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4954. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Edit Sliacka (www.editsliacka.com)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Edit Sliacka

ISBN 978-80-247-4180-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8295-9 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8296-6 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Strašidýlko z aktovky	9
Paní učitelka	13
Dobrodružství s dinosaury	17
Zachráněný koloušek	21
Lov kaštanů	25
Potrestaná lež	29
Šála pro jabloně	33
Vánoční cukroví	37
Písmenkový kopec	41
Kamilkův orchestr	45
Koťátko	49
Kamilkova nemoc	53
Ztracený Trdlík	57
Oběd s neandrtálci	61
Létací narozeniny	65
Jezerní příšera	69

Předmluva

*„Juk, muk, vykuk.
Jak se máte, braši?
Strašidla ať straší!“*

Moji malí kamarádi, zdraví vás aktovkové strašidlo Kamilek. Ano, jsem to já, znáte mě z časopisu Sluníčko! A kdo mě nezná, tomu se rád představím. Seznámím vás se svou kamarádkou Alenkou Čermákovou. Je prvňačka, má heřmánkovou aktovku a je s ní legrace. Jo, a ještě má psa Trdlíka. Je to psí trdlo.

Vrrr. Haf. Vidíte, už mě zase netrpělivě tahá za košili. Chce, abych začal kouzlit.

I kdepak, já kouzlit nebudu. Teď je řada na vás. To kouzlo se jmenuje čtení.

Držím palečky, ať se vám kouzlo povede od první do poslední stránky.

Strašidýlko z aktovky

Zítra půjde Alenka Čermáková poprvé do školy.
Už se moc těší.

Znovu si vytáhla svou novou aktovku.

Aktovka byla světlezelená, na přední straně měla bílé květiny se žlutým terčíkem. V pravém dolním rohu se krčil nápis – KAMILKY.

Alenka ihned poznala, že její aktovku zdobí heřmánek.

„Celičkou tě očmuchám, tak jako to dělá pejsek Trdlík,“ řekla Alenka a strčila hlavu do aktovky.

Potom s aktovkou na hlavě běhala po pokoji a volala: „Bu bu bu, bojte se, třeste se, jsem strašné strašidlo. Jáááj!“

Poslední slovo nebylo slovo, ale neplánované zakvílení. Alenka zakopla o všetečného pejska Trdlíka.

„Co to děláš, ty trdlo trdlácké,“ zlobila se a držela se za hlavu. Na čele se jí udělala boule. „Podívej se, jak vypadám. Jako strašidlo s rohem.“

Sotva to dořekla, z pootevřené aktovky se ozvalo: „Juk, muk, vykuk. Jak se máte, braši? Strašidla ať straší!“ A už se něco košilatého a střapatého souká z aktovky ven.

„Jéje,“ vykulila Alenka oči.

Trdlík leknutím udělal loužičku.

„Co na mě koukáš jako kobylka na kokakolu, strašidlácká kolegyně,“ řeklo to malé aktovkové.

„Já nejsem strašidlácká kolegyně, já jsem Alenka!“ uraženě nakrčila holčička nos.

„Pch, obyčejná holka. To já jsem aktovkové strašidlo! A říkej mi..., jmenuji se...,“

strašidýlko přehláskovalo slovo na aktovce:

„Ka mil ky! Ba jo, já jsem Kamilky. Ehm, Kamilka, vlastně Kamil, Kamilek.“

„A co umíš, Kamilku?“ vyptávala se Alenka.

„Vážená dámo, já umím všechno!“

„A umíš odčarovat bouli?“

Kamilek přikývl a spustil:

*„Konopí, máta,
heřmánek pravý,
placička z bláta
bouli ať spraví.“*

Udělalo to plesk. Alence na čele přistála blátivá placka.

„Jé, to chladí! Aáá, boule už je pryč!“
zaradovala se Alenka.

Jedním mocným fukem odfoukl Kamilek zbytečky bláta, z Alenky byla zase hezká holka. A zítra z ní bude školačka k pohledání.

Paní učitelka

Budík ukazuje šest hodin ráno. Alenka ještě spí v posteli. Kamilek pochrupkává v aktovce a v pelíšku odfukuje pejsek Trdlík.

Ale co to, pejsek v pelíšku není!

Jéje, Trdlík se rozhodl, že půjde také do školy. Chce se schovat do heřmánkové aktovky.

„Že ti ten čuchometr v řepu proměním,“ rozespale zabručelo strašidýlko, když mu Trdlík do košilky utřel svůj čumáček. Trdlík zakňučel a udělal smutný psí kukuč.

„I ty hlavo psí, do školy nesmíš!“ důležitě vysvětloval Kamilek.

Pejsek teplým jazýčkem olízl strašidýlku ucho.

„Tak dobře, něco zkusím,“ slíbil Kamilek a spustil: „*Huňtáky tepláky, dosud je šero, z chlupáče huňáče psací je pero.*“

Břink. Místo Trdlíka tu náhle bylo pero se psí hlavičkou.

Ráno měla Alenka z pera Trdlíka velkou radost: „Príma, první školní den si užijeme všichni tři.“

Ve třídě se Alenka posadila do třetí lavice a vyhlížela paní učitelku. Jenomže ouha. Nevešla paní učitelka, vešel pan učitel. Starý mrzout s velkým nosem a velkým břichem.

„Jsem učitel Maroň. Nikdo vás, vy bando nemytá, nechtěl učit, a tak já, zasloužilý učitel, jsem se uvolil, že vás naučím číst a psát. A bude tady klid, ticho, pořádek!“

Tatam byla Alenčina radost, zamrzla jí někde u patiček. „Kamilku, udělej něco, já zlého učitele nechci,“ špitla Alenka.

Kamilek se škrábal za uchem. „Mám z něho udělat želvu, nebo telefon?“

„Vr, ňaf,“ ozval se Trdlík a vytáhl růžovou pastelku. Vnukl tak Kamilkovi nápad na kouzlo:
*„Růžová na šaty, růžová na tváře, hodná
 a miloučká ihned se ukáže.“*

Pink, z pastelky vyčaroval paní učitelku. Celá je jaksi narůžovo. Růžové šaty, růžové rty, růžová líčka a na hlavě jí sem tam prosvítá růžový pramínek vlasů.

„Eh, promiňte,“ promluvila paní učitelka, „jmenuji se Růženka Pinková, pan ředitel mě posílá, abych zde učila.“

Pan učitel Maroň něco zahuhlal a odešel. Všem dětem se ulevilo.

Alenka se na Kamilka hezky usmála. A na oplátku na ni Kamilek spiklenecky zamrkal.

Dobrodružství s dinosaury

Ve škole má Alenka nejraději čtení. Kamilek si zase oblíbil prvouku. Paní učitelka Růženka umí krásně vyprávět. Zrovna dnes jim vypravovala o dinosaurech.

O přestávce vykoul Kamilek z aktovky:
„Ty, Alčo, já bych chtěl žít mezi dinosaury.“

„Blázníš, víš, jak by to bylo nebezpečné?“
mávla rukou Alenka, potom však dodala,
„jestli chceš, můžeme odpoledne zajít
do knihovny a půjčíme si nějakou knížku.“

Kamilek chtěl.

Alenka si v knihovně vybrala velkou
obrázkovou knihu o dinosaurech a ještě další
knížky o pradávné době. S celým knižním
pokladem se posadila do čítárny.

Kamilek jí nedočkavě nakukoval přes rameno.
„Jé, vidíš, jaké má ten dinosaur zuby?“

A koukej na toho obra!“ Kamilek byl jako u vytržení, ani si neuvědomil, že z rozrušení začal kouzlit: „*Myšlenka mě chytla dobrá, já chci zblízka vidět obra. Neptej se mě proč, do obrázku skoč.*“

Lup. Alenka, Kamilek i kupka vypůjčených knih se náhle ocitli v obrázku. Naneštěstí před tím nejstrašnějším tyranosaurem, který jim předváděl své ostré zuby. Uááá.

„Alenko, uteč, nebo tě sežere,“ volal Kamilek.

Jenomže Alence leknutím zdřevěněly nohy. Kamilek popadl vypůjčenou knížku a bacil jí po zubatci. Bác a bác.

Sláva! Kamilek ho zahnal.

Avšak najednou se vedle Alenky objevil brontosaurus. Nejprve si ji očichal. Nevoněla mu. Přičichl ke knížkám. Ba jo, zdálo se mu, že by mu mohly šmakovat, a tak se do jedné z nich pustil.

„Fuj, necháš toho!“
zahromoval Kamilek
a tahal mu knížku
z tlamy.

„Haló, co to
tam vyvádíte?“

Kamilek
zaslechl hlas
paní knihovnice
i počal
odříkávat:

„*Rychle zpátky
z dávné doby, v knihovně
se na nás zlobí.*“

A měl pravdu. Když Alenka vracela
vypůjčené knížky, paní knihovnice se mračila.
Jakpak by ne, knížky byly pomačkané
a poslintané. Vždyť je také měli v drápech
a v tlamě nevzdělaní dinosauři.

